

Med kraft og megen herlighed

Vor Herre Jesus har beskrevet sit komme således: »Menneskesønnen skal komme i skyen med kraft og megen herlighed« (Lukas 21,27).

Det er dette, Guds børn venter på og bereder sig til. De lever deres liv med disse ord indskrevet i deres hjerter: HAN KOMMER SNART!

Hvornår?

De ransager Skrifterne og tyder tidernes tegn for at forstå, hvornår han kommer. Men ingen kan sige det; ingen kan sige mere end dette: Han kommer *snart*!

Mange har forsøgt at beregne tidspunktet, men alle forsøg er faldet til jorden, thi »Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer« (Matt. 24,44) og »I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer« (vers 42).

Det er rigtigt at ransage Skrifterne og at søge at forstå tidernes tegn, forudsat at man ikke behandler Bibelen som en opslagsbog i kommende begivenheder, men som Guds hellige ord, der bl.a. dømmer over hjertets tanker og meninger (Hebr. 4,12).

Bibelen gør os ikke store i klogskab, men ydmyge; den vækker ikke vor interesse, thi Gud er ophøjet over menneskelig interesse; den skaber Guds frygt og får mig til at spørge: »Hvorledes kan jeg bestå for Menneskesønnen i hans komme?«

Når Han kommer, vil ingen af os sige: »Det var højst interessant!« Heller ingen vil sige: »Det var lige, hvad jeg forudsagde!«

Når vi ikke kan beregne, hvilken dag han kommer, gælder det om at være rede hele tiden. Det understregede Herren ved gentagne gange at sige: »Våg!«

Våg!

Vi må våge over os selv uden at blive selvoptagne. Der må ikke komme noget ind imellem Herren og mig.

Det er en stor hjælp at begynde hver dag med en stille stund. Da taler Herren til os gennem sit ord og i bønne, hvor vi også får lov til at tale til ham. Når vi således har stillet vort hjerte tilfreds for hans åsyn, kan vi gøre dagens arbejde af hjertet som for ham.

Da opsluges vi ikke af vort arbejde og dets problemer, og alligevel koncentrerer vi os om det med pligtfølelse og ansvarsbevidsthed.

Herren betoner, at mange vil være på arbejde det øjeblik, han kommer – nogle på marken, nogle ved kværnen, o.s.v. Han siger underligt nok ikke, at mange vil være til møde eller Gudstjeneste. Har det

noget at sige dig?

Vi våger, når vi gør vort arbejde af hjertet til hans ære. Husmoderens arbejde er beskrevet i Ordspr. 31. Mon der findes noget vigtigere arbejde end hendes? Hun, der er beskrevet i dette herlige kapitel, kaldes *en kvinde, der frygter HERREN* (vers 30). Hun skal roses, og hun skal få sine hænder frugt, thi hun består for Menneskesønnen i hans komme. Men der er ulykkeligvis mange, der anser praktisk arbejde for uåndeligt! Man kan nære tvivl, om de består, når Herren kommer.

Den, der våger over sig selv i det daglige uden derfor at blive selvoptaget, beder i en vis forstand uafsladeligt. Der er ingen afstand imellem Herren og ham, thi han er i Herren, og Herren er i ham. I løbet af dagen minder Herren ham om den eller hin, om dette eller hint, og uden at behøve at høre op med sit arbejde, beder han i sit hjerte for den eller det, Guds Ånd lægger ham på sinde. Det er som oftest en kort bøn, undertiden kun et suk, men det varmer indvendigt og styrker ham.

Han kender også til stunder, da han samler sig i bøn inde i sit kammer. At sætte tid til side til bøn og påkaldelse er ham mere en forret end en pligt.

Han er en fremmed på jorden og dog ikke verdensfjern. Han er ikke ligeglad med udviklingen i samfundet; han har ikke et følelseskoldt hjerte. De fattige og lidende ligger ham på sinde. Derfor våger han også over at anvende sine midler uselvisk.

Enhver, der våger, kender til at frygte og bæve. Ja, der kan komme anfægtelser. Vi må stride troens gode strid til ende. Vi har en modstander, der kender vore svagheder og er skånselsløs. Lykkeligvis har vi også en stor Ypperstepræst, der også kender vore skrøbeligheder, men som i mod-sætning til vor modstander har medlidenhed med os og lader os finde nåde og hjælp i rette tid.

I *Getsemane* sagde han til dem, at de skulle våge og bede, men de faldt i søvn. Så måtte han kæmpe den frygtelige kamp alene. Det gjorde han for dem og for os. Han kendte dem forud, ligesom han kender os. Når vi synes, vi er elendige til at våge og bede, da lad os alligevel ikke give op i mismod og mathed. Herren opgiver os ikke, thi han elsker os indtil det sidste, altså til det øjeblik, Han kommer igen og vil samles med os som en brudgom med sin brud.

Kraft

Herren skal komme i skyen med kraft – hos *Markus* hedder det »med *megen*

kraft« (kap. 13,26).

Den kraft opvækker dem, der er sovnet hen i troen på ham, og forvandler vore legemer til opstandelseslegemer. En sådan kraft kan vi ikke forestille os. Den virker i eet nu, eet øjeblik.

Vore legemer er da ligesom hans herliggjorte opstandelseslegeme ikke længere underkastet de fysiske love, vi kender, men bortrykkes til at møde Herren i den sky, han er kommet med. Den kendetegner Guds nærhed. Den fyldte i sin tid Salomos tempel. Nu fylder den den herliggjorte menighed.

Da åbenbares det, hvad vi skal blive. Det ved vi ikke nu, men når vi ser Ham, skal vi blive ham lige. Da er vort liv ikke mere skjult med Kristus i Gud; da åbenbares vi for hele skabningen som Guds børn og Kristi medarvinger. Vi åbenbares sammen med ham i herlighed!

Megen herlighed

Kristus understregede, at han kommer med *megen* herlighed. Således er hans komme over al forstand og fantasi, thi megen herlighed overgår alt, hvad et menneske kan forestille sig.

Ligesom lyset, der kommer fra øst, lyser helt om i vest, således skal Menneskesønnens komme være!

Lyset fremkalder bæven; det gør Menneskesønnens komme også. Guds herlighed får altid mennesker til at bæve.

Den guddommelige herlighed indeholder et lys, der afslører alt. I dette lys er Kristi domstol, som vi alle skal træde frem for, som vi er, for at enhver kan få igen, alt efter som han har handlet her i livet, godt eller ondt (2. Kor. 5,10).

Ingen, der elsker Herren, kan tænke på hans komme uden at glæde sig. Ingen, der tænker på hans komme, kan gøre det uden at bæve. Thi spørgsmålet melder sig: Kan jeg bestå for Menneskesønnen i hans komme?

Da Herrens herlighed omstrålede hyrderne på Betlehems marker, blev de grebet af stor frygt (Luk. 2,9). Men engelen sagde til dem: »Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde – eder er i dag en Frelser født – han er Kristus, Herren!«

Den store frygt og den store glæde synes altid at følges ad, hvor den guddommelige herlighed og sandhed træder Guds børn ind på livet. Da den herliggjorte Herre åbenbarede sig for apostelen *Johannes* på *Patmos*, faldt denne som en død ned for hans fødder (Åbenb. 1,17). Men Herren lagde sin hånd på ham og sagde: »Frygt ikke!«

Det er Herren i hans majestætiske her-

lighed, vi skal møde. Lad os berede os!

Hvordan?

Herrens komme er en del af evangeliet, glædesbudskabet. Og evangeliet er Guds kraft til frelse, altså også til frelse fra at falde igennem, når vi skal træde frem for Kristi domstol ved hans komme.

Evangeliet gør ende på enhver tanke om at gøre sig fortjent. Det leder os aldrig tilbage til vor egen kraft og karakterstyrke, men altid til Herren Jesus Kristus alene.

Hvordan skulle vi kunne træde frem i Guds store herligheds ransagende lys, hvis vi skulle stole på os selv og vore egne muligheder for at bestå? Da var det evigt umuligt.

Men frelsen er stor. Herren har sonet

vor skyld og fuldbragt renselse for alle vore synder. Han har begyndt sit gode værk med os og i os, og han vil fuldføre det indtil sin egen dag.

Han elsker os med den fuldkomne kærlighed, der driver frygten for dommen ud. Tilbage har vi Guds frygten, der ikke frygter dommen. Frygten for dommen er nemlig selvisk, men Guds frygten er hellig og tilbørlig.

Den selviske frygt lammer troen, men Guds frygten styrker den. Vi siger: »Abba, Fader!« og udøser vore hjerter for ham. Hvad der er umuligt for os, det er muligt for Gud! Han vil fremstille os ustraffelige for sin herlighed, sin store herlighed, i fryd!

Nu gør vi de tre ting, apostelen *Peter* lægger os på sinde:

(1) Vi binder op om vort sinds lænder, d.v.s. vi gør ende på tvivl og deraf følgende slaphed.

(2) Vi bliver ædru, d.v.s. vi retter os ikke efter vore egne stemninger, fornemmelser, oplagthed eller uoplagthed, men lytter til, hvad Gud siger i sit Ord, og lader det gælde.

(3) Vi sætter fuldt ud vort håb til den nåde, der bliver os til del, når Jesus Kristus åbenbares (1. Peter 1, 13).

Således bliver vi ved tro bevaret til den frelse, der er beredt til at åbenbares i den sidste tid. Således holder vi fast ved vor frimodighed og vort håb.

Lovet være Herren, vi bliver ikke til skamme!

De hårdt prøvede

Paulus siger, at hver skal bære sin egen byrde (Gal. 6,5). Vi ville gerne vide, hvad der var Paulus' byrde, men det ved ingen uden Paulus selv.

Skulle vi forsøge at beskrive hans byrde, ville vi opdele den i to dele: den ene del var erindringen om hans forfærdelige fortid, da han hadede Herren og de kristne og forfulgte dem til blods; den anden del var arbejdets byrde, det daglige arbejdspress, bekymringerne for alle menighederne, som han selv omtaler (2. Kor. 11,28). Men vor beskrivelse ville være mangelfuld, thi kun apostelens eget hjerte kendte *hjerterets kvide*.

Hvert menneske er en ener; ingen anden er som han; undertiden er det, som var hvert menneske en verden for sig. Der findes dybder i hvert menneske, som ingen uden menneskets egen ånd kender. Ja ofte er det, som om mennesket end ikke kender sig selv. Gud alene kender enhver fuldt ud. Mennesket kan være en gåde for sig selv.

Hvorfor?

Det, vi kalder *arvesynden*, er både en bibelsk og en biologisk kendsgerning. Fra vor undfangelse i moders liv har enhver af os modtaget anlæg og egenskaber, som troen ofte må kæmpe med. Og de forhold, vi vokser op under, sætter deres præg på os.

Hvorfor findes der invalider, misdannede, mongoler, spastikere, åndssvage og andre forkomne mennesker? Hvorfor fødes nogle med anlæg for alkoholisme eller andre sjælelige abnormiteter?

Er der nogen af os, der til fulde kender forholdet imellem årsag og virkning, så vi tør optræde som dommere? Nej, ingen af

os kan fælde nogen retfærdig dom over andre – men det underlige er, at der heller ikke er nogen af os, der tør undskylde sin egen synd med at sige: »Sådan er jeg nu skabt!«

Derfor vil vi hjælpe de andre med at bære deres byrde, så langt vi forstår det, og samtidig vil enhver af os bære sin egen byrde. Ingen af os vil uden videre dømme de andre, og ingen af os vil undskylde sig selv.

De tungeste byrder

De tungeste byrder er samvittighedsnøden og det uforståelige. Det kan ske, at en kristen overraskes af en synd. Hvad da? Da »hjælp et sådant menneske til rette, I åndelige, med sagtmødig ånd, og se du selv til, at ikke også du bliver fristet« – sådan bærer vi hverandres byrder, når de er både farlige og tunge.

Der er andre byrder så tunge, at den bebyrdede kun kan betro sig til nogle ganske få, måske kun en enkelt i sjælesorg. Det drejer sig ikke altid om synd, men om forfærdelige fristelser, der stormer ind på vedkommende, og som han ikke synes at kunne slippe fri af, hvor meget han end beder og kæmper. Det kan også være en ubegribelig sjælekvide.

Han må i en vis forstand bære sin egen byrde, thi hverken han selv eller den, han betror sig til, kan til fulde forstå, hvorfor han angribes så voldsomt, og hvorfor Gud tillader det.

Vi danskere kender alle *Grundtvig*. Han havde nogle sjælelige anlæg, der grænsede til sindssyge, og nogle gange kom han vanvidt nær. Ingen forstod ham til fulde, slet ikke når han arbejdede dag og nat og ikke undte sig nogen søvn.

Han oplevede sig selv som en gåde og skrev derfor de ord, vi alle synger uden at tænke nærmere over dem:

*Gud, du kender vor skabelses gåde,
støvtråde-værket du kommer i hu!*

Vi kender også *Søren Kierkegaard*, der hele livet led under et uafrysteligt tungsind, der også bragte ham til vanvidtets grænse.

De måtte bære deres egen byrde og kendte til den forfærdelige fristelse: at forarges på Gud og gøre oprør imod ham. De bar hele livet på dette svære spørgsmål: *hvorfor, Gud, hvorfor?* Og de fik ikke noget svar, der en gang for alle ophævede deres byrde og tog den bort.

Var der synd i deres liv, og var synden årsagen til deres sjælekvæler? Syndfri var de ikke, men deres tunge sjælebyrder kan næppe forklares som en følge af synd – i hvert fald ikke som en følge af synd alene.

De måtte kæmpe *troens gode strid* – ofte imod håb – og dog med håb. Mørkets magter var de kendt med, og lidt efter lidt forstod de, hvad især Kierkegaard giver udtryk for, at »styrelsen« (d.v.s. den evigt viise Gud) havde forordnet, at deres liv skulle gennemleves i kamp og møje, ellers kunne de ikke udrette, hvad Gud havde bestemt dem til.

De var født med bestemte abnorme sjælelige anlæg; de havde fra barndommen modtaget nogle indtryk, der prægede dem resten af deres liv; Kierkegaard havde fået en absurd opdragelse af sin Fader og siger om sig selv, at han var født olding og havde aldrig været barn. De var også syndere, og Kierkegaard havde måske haft et fald i dyb synd som ung (det ved man dog intet sikkert om). Men de lærte i tro at indse og at fastholde, at bag

alt var *styrelsen*, Guds visdom og vilje, Guds kærlighed og omsorg, og at deres tunge byrder skulle tjene hans hensigt med deres liv og livsgerning, thi de levede ikke for sig selv, men for ham, og de døde også for ham.

Derfor tyede de ikke til at undskylde sig og sige: »Sådan er jeg nu engang.« Derfor godkendte de aldrig synden. Derfor resignerede de heller ikke. De lærte at se på sig selv i *troens* lys og forstod, at bag alt det uforklarligt svære, de led under og måtte kæmpe med, var Guds uudgrundelige visdom og kærlighed.

Der er mange, der ikke har deres format, men kæmper og strider på tilsvarende måde. De bærer tunge byrder, uden at andre kristne ved det eller forstår det. De er inddraget i Guds frelsesplan, men selv synes de, at de har mere end nok at kæmpe

med i deres personlige liv – »er vi til nogen nytte?« spørger de.

Det hævdes i dag med megen styrke, at ingen kristen bør lide sådan. En kristen bør altid være ovenpå. Hvis han ikke er det, er der en grundskade i hans tro.

Det er sandt, at Gud kan befri enhver kristen fra enhver plage, og denne sandhed bør vi aldrig give afkald på. Men det er ikke sandt, at Gud under alle omstændigheder og til enhver tid gør det. Paulus blev ikke fri for den satans engel, der slog ham i ansigtet, skønt han havde bedt Gud tre gange derom. Men Paulus bevarede troen. Han forargedes ikke på Gud, skønt det brændte i hans indre; han resignerede heller ikke, men gik videre i tro, altså fast overbevist om, at Gud styrede hans liv, og at satans engel, der slog ham i ansigtet, måtte tjene Guds vilje. »Min nåde er dig

nok!« var Guds korte, stærke svar.

Paulus havde bedt om et andet svar, men han fik Guds svar. Var det svar, Paulus havde bedt om og ønsket sig, men som han ikke fik, bedre end det svar, Gud gav ham?

Det er vi tilbøjelige til at mene, men Paulus lærte, at Guds svar er det bedste. Gud tager aldrig fejl. Han kender os til bunds. Om han tager eller giver, samme Fader han forbliver, og hans mål er blot det ene: barnets sande vel at tjene!

Kan de hårdt prøvede, ensomme kristne i tro holde det fast, da vinder de store sejre og tjener Guds hellige og fuldkomne vilje.

I tro skal du takke, ser mørkt det end ud, thi sejret har Kristus, almægtig er Gud!